

to blbej překlad. Ještě jsem unesl, když se slajdu říkalo „průhlednost“ (zřejmě z „transparency“) a „stand back“ bylo přeloženo jako „stůj vzadu“, ale teď už pohár trpělivosti přetekl. Pokud to někoho zajímá, správněj českěj termín pro „brainstorming“ je „bouře mozků“.

Case: Teď mi přišla SMS od kamaráda, že prý na Nově v 9 a 1/2 týdne přeložili „Jaws theme“ jako „jazzová témata“ . . .

Keddie: Včerejši *Krajní meze*: „Podejte první pomoc nula dva!“ (Kyslík :o)

Case: Opět SMS report od kamaráda. . . Jakési DVD bez udání titulu, osoba zvedne telefon, několikrát ho zkusí a pak prohlásí „Line is dead“ – „Line je mrtvý“.

Barclay: *Poirot* na Primě: „–Prohrál jste. –Ano, jistě přijmete můj slib.“ (asi záruka)

vyplavil Radim Kučera

Spolu s tím, jak se blíží doba odevzdávání daňových přiznání, dovolujeme si vám nabídnout ukázkou profesionálně odvedené práce na překladu letáku firmy ESS.

PRACOVALY JSTE V CIZINĚ

Učíte si registraci u NAS www.taxback.com

- Rychleji a větší částku daní Vám vrátíme zpět
- Bez problému od Vaší strany - naše společnost vyřizuje všechny formality
- Stracené doklady - I to není pro nás problém

TAXBACK.COM

TAXBACK.COM organizuje vrácení daní pokud jste pracovali v:
Austrálii, USA, Kanadě, Japonsku, Nového Zélandu, Velké Británie, Irsku, Belgii, Německu, Holandsku

VRAŤTE SI VÍCE PENĚZ A RYCHLEJŠÍ

Rozšířené vydání *PLAV!u* naleznete na adrese www.splav.cz.

PLAV!

PŘEKLADATELÉ LITERÁTI AUTOŘI VYKLADAČI

PÁTEK 7.3. 2003

č. 7

Úvodník

Bulharsko. Co se Vám vybaví, když se řekne Bulharsko? Nestálý člen Rady bezpečnosti OSN, který možná rozhodne o všem? Oblíbené místo dovolených za minulého režimu? Průjmy na tureckých záchodech? Tudor Žižkov, či jak se jmenoval jejich Husák? Dnes kandidát na vstup do NATO a asi náš spojenec? Také jsou tam písečné zmije a krásné moře. Znáám legendu o bulharských ženách, které se raději svázaly za vlasy a společně skočily ze skály, než by se poddaly tureckým okupantům. Poprvé jsem letěl letadlem právě tam. Poprvé jsem tam viděl delfíny. Také jsem se tam poprvé zamiloval (do o dva roky starší Polky, jí bylo tehdy třináct) – a ještě něco: mám odtud doma mušle, mořské mušle, samozřejmě. Tím vším je pro mne Bulharsko právě teď. A bulharská literatura? O té je dnešní Plav!

Radoj Ralin: Diskrétní žena

Nesmělý sebral odvahu a požádal svého Nejlepšího přítele o klíče od bytu.

– Jen přes poledne. . . Jedna krásná a naprosto diskrétní žena. Nikdo se nic nedoví.

Nejlepší přítel půjčil klíče a zajistil, aby v příslušnou dobu nikdo nerušil krátkodobé štěstí zamilovaných.

Večer v tomto blahoslaveném, pohostinném domě div vypukla válka:

- Někdo tady v poledne byl.
- Nesmysl. A kdo, prosím tě?
- Přikrývka je zastlaná obráceně.
- Tak jsi ji přece zastlala ty.
- Přece vím, jak stelu postel.

Druhého dne požádal Nesmělý zase o klíče.

– Dávej ale pozor, až budete stlát – varoval ho Nejlepší přítel.
– Večer v tomto blahoslaveném a pohostinném domě málem vypukla válka.

- Tady určitě někdo byl. Žlutý polštář není na svém místě.
- Prosím tě, kdo by tu byl? To se ti zdá.
- Mně? Copak si nic nepamatuji? To už přestává všechno!

Třetího dne když dával Nejlepší přítel Nesmělému klíče, kladl mu na srdce, aby byl trochu opatrnější.

Večer začala třetí světová válka.

– Světly vlas. Pouštíš sem přátele.

– Ty máš taky světlé vlasy. Určitě je tvůj.

– Copak nepoznám svůj vlas?

A protože se stejné hádky opakovaly každý večer, varoval Nejlepší přítel Nesmělého:

– Popros svou krásnou a diskrétní přítelkyni, aby dala všechno do původního stavu. Jinak ti budu muset přestat půjčovat klíče. Žena to vždycky pozná.

A v poledne ve chvíli krátkodobého štěstí byl Nesmělý nucen věnovat vážnou pozornost své milované:

– Prosím tě, nedělej mu večer zbytečně scény nebo nám přestane půjčovat klíče.

– Jestli to je pro tvůj klid, tak dobře. . .

A začala být na svého muže tak hodná, že dokonce přestal příteli půjčovat klíče od bytu.

přeložila Ivana Srbková

Georgi Gospodinov: Technika vykostování textu

I.
Ryba textu (stejně jako text ryby) se vykostuje tak, že vyjmeme páteř a kosti souhlásek. Všimněte si, že první ryby (texty) malých dětí jsou měkké a hepké (nikoli hebké) a tvoří je výhradně jen duše-tělo samohlásek. Jak rostou do toho těla zapouštějí kořeny tvrdé, tvrdé a ještě tvrdší kůstky. Tvrdím, že prvotní měkkost jazyka se stále ještě může zachránit v poezii.

II.
Chutnám ti miláčku
Slova jsou drobné rybky
s množstvím kůstek – souhlásek
dovol mi abych je odstranil okamžik
před tím než se ti rozplynu v ústech

a e i o u y?

III.
Těto techniky lze snadno použít při memorování hotových klasických textů. Vykostění ozvučuje tělo textu a tak jej činí prvotním.
Tak se z
VZPOMÍNÁŠ, VZPOMÍNÁŠ NA TICHÝ DŮM,
NA TICHÝ DVŮR V KVĚTECH VIŠŇOVĚ BÍLÝCH
stává
o í a o í a i y ů
a i y ů ě e i o ě í y

to. Jmenuje se Modrá klenba. Je to napsáno dole nad vchodem, ale vy neznáte naši řeč, asi jste si myslela, že jde o ozdobu. Strop je úplně rovný. Vše je optický klam.

Znovu pohlédla vzhůru – v modré klenbě viděla záliv, ohyb pláže, slunce, moře a jakési tajemné bytosti, které v této oáze neviditelně pozvedaly chladivý stín a přinášely zapomnění.

Před ní se rozprostíral klidný záliv – jakoby v bezvětrí, ale ona věděla, že i to je optický klam: venku fouká vítr, jenže nezvedá vlny, krouží nad pevninou a jedovatě buší do pálicích žil v pórech kůže, do písku a moře, věčných, neproměnitelných, stejně modrých a stejně žlutých v mrtvém čase. Náhle, zatímco se pohodlně uveleběná v křesle dívala oknem ven, vyletěl z komína sněhový mrak a bílý parník se odpojil. Zrovna upíjela malý doušek, aby jí pití vydrželo, měla ještě hodinu čas. Postavila sklenici a protírala si oči – parník se hýbal.

– Parník! – vykřikla ve svém jazyce a vyskočila z křesla.

Muž v hedvábných šatech jí nerozuměl, ale sledoval její pohled a pomalu obrátil snědou tvář k zálivu.

– Co se stalo? – zeptal se klidně.

– Parník – měl vyplout za hodinu.

Podíval se na hodinky, pak na její, sladce se usmál a současně jakoby omluvně řekl:

– Vaše hodinky se zastavily, madam.

přeložila Ivana Srbková

Praníř překladatelů

Přehmaty překladatelů knih i filmů nalezené pozornými čtenáři a publikované na internetových serverech www.okoun.cz a www.nyx.cz se zhruba na tomto místě objevují s (více méně) železnou pravidelností a ani dnes tomu není jinak.

Rotwein: Nedávno jsem četla v programu název švédského¹ filmu *Co žere Giberta Grapea*, v originálu tedy asi *What's Eating Gilbert Grape*. Hezký nový český překlad zněl ovšem „Co jí Gilbert Grape?“ Dodnes nevím, jestli tam Leonardo s Johnnym vlastně jedli. . . :)

Vanek: Knižní vydání *Kobry 11* (bez uvedení překladatele) je vůbec plně germánského šarmu, ale nejlepší je scéna:

„Zdrhnul mi! Scheisse!“ vykřikl Simir.

A když si člověk nalistuje vzadu stránkový slovníček všemožných světáckých cizích slůvek pro podobné případy od *au revoir* po *voilà*, opravdu tam najde *scheisse* (něm.) [*šajse*], *vulgární nadávka*. Hašek by měl radost.

Kandelabr: – Is he stoned? – Je snad z kamene? (pirátské titulky k filmu *Snatch*)

Pepak: Ne, já už nemůžu. Snažím se číst knížku *Dilbert a jeho principy* (autor Scott Adams, vydalo nakladatelství Pragma 1998, překlad Jelena Žlábková), a prostě už nemůžu dál. Téměř co věta,

¹Režisér filmu Lasse Hallström je Švéd, film je vyroben v USA, pozn. red.

... - - - - -
tury pokleslé. Snad je to tím, že díky Krvavému románu a filmům jako „Kdo chce zabít Jessii?“ či „Čtyři vraždy stačí, drahoušku“ máme u nás pro pokleslé obzvláštní slabost. A doufám, že i slovenský Krowiak (česky snad Křovák, anglicky pak zřejmě Bush) najde čtenáře i v Čechách.

Josef Šlerka

Nina Panteleevová: Pod modrou klenbou

U vchodu se pohnula hromádka hadrů a zvedla se hlava s dlouhými splepenými vlasy, které snad kdysi měly barvu. Lidé se jako jedno tělo zachvěli a zastavili – mysleli, že jde o vyhozené smetí jako všude kolem. Objevily se kostnaté ruce a v rozčuchaných vlasech spatřili oči – světlé, modrozelené, zářivé, protože musí uplynout hodně času, desetiletí, než oči ztratí svou barvu, a to stvoření, které lze stěží nazvat ženou, zřejmě sotva překročilo úsvit života. Oči střídavě planuly a uhasínaly, neuchopitelnou smaragdovou září střídala apatie – záblesk šílenství. Hlad instinktivně žebrol o almužnu, ale bláznivá se na něj jen dívala, pak se prudce vztyčila, natáhla ruku a chtěla se dotknout nejbližšího děvčete. Ode dveří vyskočil vrátný, kopl do ní, spíš ji však rychle odsunul nohou na stranu, aby uvolnil cestu, a ona odevzdaně znovu zmizela v hadrech. Ve staré části města bylo žebráků spousta a hromádka živých hadrů by nebudila zvláštní pozornost, ale oči této ženy si člověk povšiml nejen pro jejich šílenství – ovál tváře a ústa, vlasy a pleť – to vše vypovídalo o jiném, cizím světě.

Po žhnoucím žáru je schodiště objalo chladivým, kamenným dechem. O poschodí výš se v rozlehlém sále různé odstíny modré prolínaly v podivných mozaikových figurách a každá z nich nesla zvláštní krásu této země, kterou si člověk, když ji blíž pozná, může i zamilovat. Jako by nikdo před nimi a nikdo po nich do tohoto modra neměl vstoupit. Dvě sousední stěny tvořila obrovská okna hledící k přístavu. Jen nehybně zakotvená bílá loď čekala, až uplyne těch pár vymezených hodin, aby se skupinou odplula. Napravo od přístavu se rozprostírala pláž, klikatou čarou oddělená od vody. Nebe a moře tak splývaly v jeden celek, jako by se v nedozírné modro vlilo zlaté světlo, aby je rozdělilo na dvě části a do skuliny umístilo záliv, molo a hemžící se město. Průvodce jim vysvětlil, že od této restaurace se lehko dostanou k přístavu – patnáct až dvacet minut – rozloučil se a oni se většinou vydali směrem k obchodům.

Nechtělo se jí hýbat a rozhodla se strávit zbytek času mezi modrými mozaikami. Nechápala, proč je v tom staletém zápachu hodiny vláčeli po městě. Různí lidé mají zřejmě různou představu o exotice. Zbyly jí peníze na kolu a martini s ledem. Koneckonců chce celý život vzpomínat na toto martini, popíjené víc než hodinu, dokonce dvě, zatímco čekala na odjezd bílého parníku.

– Nechcete se jít s námi vykoupat do zálivu? – pozvali ji poslední ze skupiny.

– Vždyť se tam nikdo nekoupe – odpověděla.

– To nevádí, tak se tam vykoupeme my.

v jiných vůních.
Zpocení koně,
jasné povozy
pro jiného
mohli být viděním v mlze.

Na kopci pole
píská vlak.

Koleje v jasmínu se rozezpívaly.
Nad pražci tančí včely.

Někdy je všechno jen náhodu.

Přeložila Daniela Hronková

Konstatnin Pavlov: Na Pivě

Mám strach pohlédnout do sebe –
takový zmatek, samý rozklad.
Sáhnu k násilí.
Nový nájemník mé duše
je větší mizera a darebák
než předešlý.

Přeložila Daniela Hronková

Konstatnin Pavlov: Ty agónie sladká. . .

Mé první umírání –
jako zážitek –
bylo vynikající.
Častá opakování opotřebovala cit.
Ale předběžná ochutnávka smrti samé,
ten závan, témbř, vůně, vidění,
vyvolává daleko sladší rozechvění.
Pokaždé.
Jako když miluješ se,
polobeztělesně,
sám ze sebou.
Jako kdyby ses zmocnil zrcadla,
A raduješ se,
opět sám ze sebe,
Sám sobě
současně synem, otcem i dvojčetem.
Jak to mám vyjádřit –
podivný dvojník:
jsi už TAM,
a ještě TADY.

Právě ta chvíle,
Ta chvíle . . .

Zbytek je otrava, jen rituál. –

Smekám před tebou, nudná babko s kosou.
Aspoň to prostěradlo's mohla vyměnit.

Přeložila Daniela Hronková

Kdo zabil bratislavského guvernéra?

Roger Krowiak, kolektiv autorů, nakl. LCA publisher group, Bratislava 2002, náklad neuveden, cena 510 Sk.

Pokud má americký literární vědec Jonathan Culler pravdu a jedinou definicí literatury je psaní, které neustále hledá svojí identitu a neustále díky tomuto pohybu pohlcuje vše, co bylo před tím neliterární, pak na slovenském předvánočním trhu explodovala doslova literární bomba v podobě knihy jménem: Roger Krowiak. Soudě dle žebříčku popularity v slovenském Artforu, trhají její střepiny peněženky Slovákům dodnes. Ale popořádku.

Agent Roger Krowiak se zrodil v roce 25. června 1992 na zadní straně slovenského týdeníku Kultúrny život, kde postupně v padesáti dílech vyšel první román nazvaný „Vlastnou zbraňou zozadu“. Autorem byl kolektiv - a to ne ledajaký kolektiv, otci a matkou Krowiaka bylo třináct osobností slovenské kultury: Vlado Ballek, Martin Ciel, Jana Dráfy, Martin Kasarda, Viliam Klimáček, Ivan Mizera, Peter Pišťánek, Rado Olos, Igor Otčenáš, Dušan Taragel, Peter Uličný, Róbert Zavorský a Milan Žitný. Ilustrace obstaral Danglár (vlastním jménem Jozef Gertil), jinak dvorní kreslíř časopisu Domino (slovenské obdoby našeho Respektu).

Už první věta knihy musela každého milovníka pokleslého umění přikovat k židli a nedovolit mu vstát dokud text nedočte celý: „Roger Krowiak mohl v klidu vydechnout. Vrah, který na něho dlouho a trpělivě čekal v přítmí lodní kabiny, ležel teď na koupelnových dlaždičkách se střelnou ranou uprostřed tváře. Krowiak ho zastřelil jeho vlastní zbraní. Zblízka. Tak zblízka, že teď stál skloněný nad umývadlem a mocným proudem vody si vymýval z očí drobné úlomky vrahových zubů rozdrcených výstřelem. Krowiakovy tónované kontaktní čočky, jejichž úlohou bylo propůjčovat jeho krotkému slovanskému pohledu nemilosrdný výraz, teď ležely na mramorové desce toaletního stolku.“

Příběh začíná. Krowiak přijíždí do přímořského přístavu kdesi na Balkáně, v zemi jménem Česká republika, to přístavní město se jmenuje Bratislava. Je plně nebezpečí: agresivních čuvačů, bývalých agentů, nájemných vrahů, slovanských nymfomanek, nebezpečného metra, a navíc v jedné ze sopek, jejichž prstenec obklopuje Bratislavu, pak kdosi tajně vyrábí červenou rtuť a pašuje ji do Iráku. Příběh nabírá obrátky a mrtvolky se vrší... Zkrátka skupina slovenských autorů se rozhodla vzdát hold pokleslé literatuře a stvořila Rogera Krowiaka hrdinu z krve Jamesů Bondů, kapitánů Klossů a majorů Stieriltzů.

Časem k románu na pokračování přibyl komiks (vycházel v slovenském deníku SME), 50 příběhů Rogera Krowiaka, a dobrodružstvími Rogera Krowiaka v Rusku pod názvem Ruské léto. Loni v zimě pak na na pulty doputovala kniha, která kompletuje všechny Krowiakovské texty a komiks. Nové vydání však přidává několik pozoruhodností, mezi něž patří soupis mrtvol, použitých zbraní a jejich popis, počet souloží, jejich umístění a zvolenou polohu (popis samozřejmě politicky korektně proveden dvakrát: jednou je první muž, podruhé žena) apod. Celkem tak zjistíme, že máme před sebou knihu obsahující: přes 200 mrtvol, 20 souloží, množství vypitého alkoholu (i ten je v příloze pečlivě zdokumentovaný). Neméně příjemné je i to, že kniha je opatřena autorskými dovětky, které dávají nahlédnout do různých přístupů psaní kolektivního románu.

Dozvíte se tak například, že Martin Ciel (mimořadně současný prorektor VŠMU) psal svého Krowiaka, jako kdyby byl velmi špatný americký spisovatel dobrodružných románů, který o východní Evropě má jen jakousi mlhavou představu. Viliam Klimáček, dvorní autor a režisér bratislavského divadla GunaGU, se přiznává k propašování politických narážek na spor Feldek vs. Slobodník do povídky „Šípkové Růženky nechrapou“ a Dušan Taragel prozrazuje původ šachové partie z dílu „Marshallův útok“. Dílu, který se směle vyrovná pověstným rozhlasovým přenosům šachových partií Skoumala a Vodňanského. Ostatně posuďte sami:

„Krowiak se podíval na generálova koně stojícího na políčku f2. Ano, to je důležité místo, Minský měl pravdu. Zničí ho věži. Jedině tak odrazí útok. Slastně si potáhl cigaretu a provedl výměnu.“

Kniha dobrodružství Rogera Krowiaka zkrátka představuje jednu nepřetržitou orgii pokleslosti, důkladně, ale s láskou parodovanou, v provedení zkušených a známých slovenských spisovatelů. Hravost prokazuje mimořadně i samotné provedení knihy v nestandardním formátu, sytě červené barvě přebalu s bílým nápisem Roger Krowiak a pěti dírkami po kulkách.

Dušan Taragel v odpovědi pro SME shrnul smysl celého podniku takto: „Budu skromný a řeknu, že Roger Krowiak je jen prdel, která pokleslé žánry zviditelnila, upozornila na ně. Hlavně bychom se za ně měli přestat stydět, nehrát si na velké a vážené spisovatele a raději lidem nabídnout zábavu. Každý člověk má chvíli, kdy rád sáhne po něčem, co ho zabaví a odreaguje. A když sáhne po knize slovenského autora, je to výhra slovenské literatury, je to důkaz, že umíme svoje čtenáře pobavit.“

Mimořadně, tato Taragelova odpověď byla součástí větší přílohy o pokleslé literatuře a Slovensku a té vévodila fotografie, na níž bylo pár knih, které snad měly být právě ukázkovými příklady pokleslé literatury: Agatha Christie, Frank Herbert, Ed McBain a další. Možná tito autoři nejsou zrovna příkladem literatury vysoké, ale rozhodně je český čtenář není zvyklý brát jako autory litera-

Ledacos přichází a všechno mjí.
Do mě se jenom stopy vryjí.
Každý z vás je můj host.
Všechny vás hostím.
Jsem most.

Jsem most – most pro vás vystavěný,
jsem most – všemi opuštěný,
jsem most, jenž ve vodách má dvojníka:
já kamenem, on hedvábím se dotýká,
ale jsme jedno po věčnost.
A věky smutně hledím:
barvami hýří, zatímco já sotva nesu
lidi a dny . . .
Jsem most.

Jsem most a on je klam.
Jsem opravdový a jsem sám.
Přelud je krásný – a můj sivý,
deptaný oblouk víc a víc se křívá,
až jednou voda v hlubinách ho pochová.
v té strašné chvíli smrti sejdeme se oba dva,
já i můj obraz,
obraz mé moudré křivky..
Jsem most.

. . . Ale teď jsem prsten, který přemostuje řeku,
dva šťastné, kučeravé břehy pojí ode věků,
a stojíte-li na mně,
jednomu z břehů jste už sbohem dali
a ke druhému směřujete – k tomu v dáli.
Ten druhý břeh je vaše budoucnost,

Já mlčím a můj mocný oblouk
vás vede k ní.

Jsem most.

Přeložila Ludmila Kroužilová

Ljubomir Nikolov: Růžová dolina

Andreji Andreeovi

Žluté povozy. Uhřátí koně.
A levandule – mlha
uprostřed roviny.
A slunci ještě blíž – včely,
sosáčky vnořené
do jasmínu.

Tvář v růžích ti voní.
Projíždí vlak.

A mohli jsme tu také nebýt.

A tvoje ňadra
mohla se vzdouvat

Nechtělo se jí ani pohnout, žízeň ji vyčerpala. Po procházce městem měla jediné přání – utéct ze špinavých úzkých uliček a už se tam nikdy nevracet.

– Tak vy tady zůstanete? Tak zatím nashledanou.

Usmála se na rozloučenou. Bylo jí tak dobře ve stínu modré restaurace, večer možná rušné, ale teď úplně prázdné – po nich už nikdo nepřišel. Zadívala se na stěny. Mozaika vytvářela postavy možná nikdy neexistujících lidí a zvířat, obrazotvornost přeměnila nápor větru v tvary. Všechno kolem bylo „možná“. Chvíli pozorovala nebe a moře, chvíli zase záliv a tuto zvláštní restauraci, podobnou muzeu, do něhož omylem postavili stolky. V dálce se na zlatém písku objevily siluety – její známí z parníku se jdou koupat. Pak se záliv opět vylidnil. V chladivém tichu se pohroužila do podivné slasti. Ve sklenici martini plavaly kostky ledu.

Tichý, tlumeně hněvivý šepot ji donutil vrátit se ke vchodu – číšník se pokoušel pro ni nesrozumitelným jazykem vyhnat jakousi žebračku. Podle smaragdových očí poznala hromádku živých hadrů z ulice. Pro všechno to ostatní smetl ve městě na ni zapoměla. Z klenutých dveří vyšel vysoký mladý muž v hedvábných šatech s kapucí na zádech. Takové šaty se tady nosily – široké a dlouhé, do nichž se tělo halilo ani ne tak před cizími pohledy jako spíš před ničivou zběsilostí větru. Číšník se muži v bílém uklonil, přinesl kus chleba a bláznivá ho následovala dolů po schodech – pes, kterého lákají na sousto, aby ho odehnali.

Muž v bílých šatech se rozhlédl a přistoupil k jedinému obsazenému stolu. Už francouzsky se omluvil za incident, povšiml si nedopité sklenice a zeptal se:

– Přejete si, madam, ještě jedno martini?

Neurčitě zavrtěla hlavou a on se představil.

– Jsem majitelem této restaurace. Dovolte, abych vám místo omluvy nabídnul skleničku. A taky pro vzpomínku. Snažím se, aby se u mne každý návštěvník cítil dobře.

Mluvil francouzsky lépe než ona. Všechno bylo tak podivné – přístav s bílou lodí, muž v hedvábných šatech, záliv a nebe. Neřekla ani ano, ani ne a číšník jí donesl nové martini, mlčky je postavil na stůl a tiše zmizel – stín, který vystoupil z mozaiky a zase se tam vrátil.

Zeptala se:

– Kdo je to? – a kývla hlavou směrem ke schodům. Majitel hned pochopil, o koho jde, jaksi zvláště se na ni podíval a odpověděl:

– Blázen.

– To byla vždycky taková?

– Někdo se tak narodí, ale mnohem víc se jich zblázní.

– Ona taky?

– Ano – řekl, aniž se na ni přestal dívat. Co je na světě, každého dne se před ním rozprostírá ohyb zálivu a on už ho dávno přestal vnímat.

– A proč se zbláznila?

– To je smutný příběh – odpověděl však beze stopy smutku.

– Romantická láska? – usmála se a teprve teď si všimla, jak tmavě má oči – panenky se téměř neoddělovaly od duhovek.

– Něco mnohem prozaičtějšího – a protože čekala s neskryvanou zvědavostí, pokračoval:

– Zůstala v tomto městě sama, zmeškala parník.

– Jak zmeškala?

– Dost pila, seděla tady a zasněně hleděla oknem ven. Nikdo nevěděl, co a jak, protože jsme ji neznali. Mysleli jsme, že je z evropské části, často sem jezdí – do tohoto nejlepšího podniku. Není to tady nejdražší, ale snad nejvíce osobité – zřejmě byl spokojen s tím, co vlastnil.

– To jí nikdo nepomohl?

– Naopak, pomáhalo jich moc.

– A vy?

Chvilí mlčel, než odpověděl.

– Já jí pomáhám teď, když už jiní zájemci nejsou.

Nevěděla, jak mu má rozumět. Byl to krásný muž.

– Proč se zbláznila, když jí pomáhali?

– Za každou pomoc se platí: neměla peníze.

Nedůvěřivě se na něj podívala a její útlá ruka sklouzla po kabelce. Jeho odpovědi přicházely jakoby předem připravené – jako by mu i někdo jiný kladl stejné otázky – jednou, dvakrát, mnohokrát. Snad ten někdo byl on sám.

– A kdy se zbláznila?

– Když prodala všechno, co měla. . . I sebe. . .

Odmlčela se. Dívali se na sebe – hovořily různé jazyky. Aby přerušila ticho, zeptala se:

– A z čeho žije teď? – i když to věděla, viděla to.

– Blázen toho k životu moc nepotřebuje. Zkoušeli jsme ji vyhnat, ale vždycky běží do přístavu zjistit, jestli její parník opravdu odplul, a pak se vrací. Poručil jsem, aby jí dávali kus chleba.

– A peníze?

– Za kus chleba hozený bláznovi se peníze neberou. Je z nebe. . .

– Tady se to žebráky jen hemží. To dáváte všem?

Neodpověděl. Napila se. I v modrém chládku kostky rychle mizely. Číšník, aniž čekal na znamení, přinesl novou sklenici. Znovu se podívala na strop. Ze čtyř rohů se tmavé čáry v mozaice zvedaly vzhůru ke středu – jako ruce k modlitbě. Nemohla posoudit, zda jde o skutečné umělecké dílo, ale nemusela tomu příliš rozumět, aby pochopila, jak je to krásné.

– Líbí se vám? – využil situace, aby změnil téma.

– Je to nádherné – řekla a znovu se napila – už spíš rozpuštěného ledu než martini.

– Tyčily se tady jen zříceniny s úlomky mozaiky. Moc starý a kdysi moc bohatý dům. Můj otec ho koupil. Byl to člověk s nápady, rozhodl se postavit tady nejzajímavější restauraci ve městě a udělal

Vyňaté kosti souhlásek
v z p m n š n t ch d m
hodte nějakému psovi

Auuuuu

Slyšíte?

Ani kůstka

Ve psím hlase.

Přeložila Ludmila Kroužilová

Alexandr Gerov: Stín

Cítím k tobě přichylnost
a lásku,
ale ty to nechápeš.

Zářím a chvěji se jak struna,
když tě vidím,
ale ty to nechápeš.

Dávám ti své srdce
úplně k dispozici,
ale ty to nechápeš.

Máš svoje bašty,
své tajné, primitivní bašty,
které musím ztekat:
úsměvem,
pohlazením ruky,
dotekem, zdvořilostní frází,
zárukou budoucnosti,
laskáním,
vyznáním,
lžemi,
úderem svého srdce
a ranami do stolu.

K čemu to je?

Raději budu mlčky pozorovat
oblak smutku.

Přeložila Ludmila Kroužilová

Andrej Germanov: Most

Jsem most, po kterém jdete.
Jsem most.
Jsem starý, kamenný most.

Můj vznosný oblouk je už sivý.
Má stará záda jsou už rozrytá –
ryly je paty, kola, kopyta.
Jsem historie sama.